

Софийска районна прокуратура е внесла обвинителен акт по досъдебно производство № 3383 ЗМК 586/2021г. по описа на 08 РУ-СДВР, с който е повдигнала против Д. В. И. обвинение за това, че: за времето от 14.00 часа до 17.00 часа на 13.06.2021г. от фургон, разположен на територията на строителен обект в УПИ I-321.520.567, находящ се на адрес: ул. „***“ № 1, местност „Д**“ е отнел чужди движими вещи: водоструйка марка „Karcher“, модел „K4 FC1 саг“ на стойност 335.40 лева, ръчен циркуляр, марка „Makita“, модел „HS7601 1200W“ на стойност 144.00 лева, нивелир марка „Торсон“, модел „АТ-В4 А“ на стойност 330.00 лева, всички вещи на обща стойност 809,40 лева, собственост на „В.“ ЕООД от владението на Ф. М. Х., без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като за извършването на кражбата е използвал техническо средство /ключ, с който е отключена бравата на входната врата на фургона, откъдето са взети вещите/, както и е използвал моторно превозно средство /лек автомобил марка „**“ на който са натоварени отнетите вещи/, като деянието е извършено при условията на опасен рецидив, тъй като децът е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е отложено по чл. 66 НК, а именно: С определение на СРС, НО, 6-ти състав от 28.01.2015 год., влязло в законна сила на 13.02.2015 год. по НЧД № 22124/2014 год. на Д. В. И. е определено едно общо най- тежко наказание четири години лишаване от свобода, с първоначален строг режим на изтърпяване в затвор измежду наказанията, наложени със споразумение № 21/21.02.2011 год. по описа на Районен съд гр. Айтос по НОХД № 1 от 2011 год. за извършено престъпление по чл. 297, ал. 1 от НК и присъда от 02.11.2011 год. постановена от СРС, НО, 11-ти състав по НОХД № 7439/2011 год., влязло в сила на 21.05.2011 год., за извършено престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК, като на основание чл. 24, ал. 1 от НК е увеличено така определеното общо най-тежко наказание четири години лишаване от свобода с една втора, като е определено едно общо най- тежко наказание шест години лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим – затвор - престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 1 и пр. 2, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29 ал. 1, б. „а“, от НК.

По искане на защитата и подсъдимия и след преценка на условията за това, производството по делото протече по реда на чл. 371, т. 2 НПК.

Допълнителна страна в процеса не беше конституирана, тъй като ощетеното юридическо лице не се възползва от правото си да предяви срещу подсъдимия граждански и иск за причинени имуществени вреди.

В съдебно заседание представителят на прокуратурата поддържа обвинението, като счита същото за доказано по безспорен начин. Счита, че подсъдимият следва да бъде признат за виновен по повдигнатото обвинение, като бъде наложено справедливо наказание.

Защитата пледира за наказание при условията на чл. 55 НК.

Подсъдимият в хода по същество поддържа заявеното от неговия защитник. В последната си дума изразява съжаление за стореното и моли за наказание под минималния размер, предвиден в закона.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Подсъдимият ** год. в гр./** българин, български гражданин, неженен, с основно образование, безработен, с адрес гр. В., обл. *** с ЕГН: *****.

Подсъдимият И. е осъждан многократно, между които осъждания са и следните:

-с Определение на СРС, НО, 6-ти състав от 28.01.2015 год., влязло в законна сила на 13.02.2015г. по НЧД № 22124/2014 год., с което е определено едно общо най- тежко наказание четири години лишаване от свобода, при първоначален строг режим на

изтърпяване, в затвор, измежду наказанията, наложени по НОХД № 1/2011г. на Р айонен съд гр. Айтос /касателно престъпление по чл. 297, ал. 1 НК/ и НОХД № 7439/2011 год. На СРС, 111 състав /касателно престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК/, което общо наказание на основание чл. 24, ал. 1 от НК е увеличено с една втора, като е определено едно общо най- тежко наказание шест години лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим – затвор;

-с Присъда по НОХД № 1014/2021г., по описа на СРС, 110 състав, влязла в сила на 16.10.2021г., с която за извършено на 27-28.04.2020г. престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК и за извършено на 03.05.2020г. престъпление по чл. 313, ал. 3, вр. ал. 1 НК и при условията на чл. 23, ал. 1 НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и четири месеца, при първоначален строг режим;

-с Присъда по НОХД № 9927/2021г., по описа на СРС, 112 състав, влязла в сила на 19.04.2022г., с която за извършено на 16.04.2020г. престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от четири години при първоначален общ режим;

-с Присъда по НОХД № 11145/2021г., по описа на СРС, 10 състав, влязла в сила на 23.06.2022г., с която за извършено на 27.06.2019г. престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години при първоначален строг режим.

Съгласно справка от ГДИН: последното наказание лишаване от свобода, което е търпял подсъдимия, е общо определеното по реда на чл. 25, вр. чл. 23 НК наказание лишаване от свобода в размер на шест години по НЧД № 22124/2014г., като същият е освободен на 27.01.2017г. на основание чл. 70 НК с остатък 4 месеца и 27 дни.

През месец юни 2021г. свидетелят Ф. Х. работел във фирма „В.“ ЕООД, което дружество развивало строителен дейност и изграждало сграда в строителен обект /УПИ I-321.520.567/, намиращ се на ул. „**“, местността „***“, район Панчарево на гр. София. В района на обекта бил разположен фургон, в който свидетелят Ф. Х. съхранявал предоставените за строителна дейност от дружеството инстР.ти, между които и следните вещи: водоструйка марка „Karcher“, модел „K4 FC1 саг“ на стойност 335.40 лева, ръчен циркуляр, марка „Makita“, модел „HS7601 1200W“ на стойност 144.00 лева, нивелир марка „Торсон“, модел „АТ-В4 А“ на стойност 330.00 лева, всички вещи на обща стойност 809,40 лева.

След приключване на работния ден, строителните инстР.ти се прибирали от работниците във фургона и там свидетелят Х. ги заключвал, като държал ключа на перваза над вратата на фургона. За мястото, където бил оставят ключа от фургона, знаел подсъдимият Д. И..

На 13.06.2021г. подсъдимият решил да отнеме посочените по-горе строителни инстР.ти. Поради това на посочената дата извикал такси, за да го вземе от кв. „**“, и на поръчката се отзовал свидетеля М. Т.. За връзка с клиента, на свидетеля Т. му бил подаден следния телефонен номер –**Таксиметровият автомобил, който бил управляван от свидетеля Т., бил марка **. Заявката била за адрес хотел „***“.

Когато пристигнал на място адреса в кв. „**“, около 14:00ч., свидетелят Т. видял подсъдимия, който влязъл в таксиметровия автомобил и седнал на мястото до водача. Подсъдимият бил с още един мъж, който имал маска на устата си, който седнал на задната седалка. Подсъдимият се представил на свидетеля Т. с името „**“, като му казал да си запише телефонния му номер, тъй като много пътувал. Свидателят Т. видял, че номерът, който му дал подсъдимият, бил същият, от който била дадена поръчката за такси.

Двамата мъже казали на шофьора на таксито да кара към село Панчарево, като

подсъдимият го насочвал откъде да минава. Когато стигнали до строителен обект /УПИ I-321.520.567/, който се намирал на ул. „Златна ябълка” № 1, местността „Детски град”, казали на шофьора да спре. Видели, че обектът имал катинар, с който била заключена вратата, поради което казали на свид. Т. да ги закара до други строителни обекти, на които имало пазачи. След това се върнали на първия строителен обект, на ул. „Златна ябълка” № 1. Там подсъдимият казал на другия мъж, който бил с него: „Нали знаеше къде е ключа, ходи от фургона и вземи нашите работи”.

Мъжът с маската излязъл от таксиметровия автомобил, преминал през портала, взел ключа от фургона, отключил го, взел от фургона намиращите се в него строителния инстP.ти, собственост на „В.” ЕООД, а именно: водоструйка марка „Karcher“, модел „K4 FC1 car“ на стойност 335.40 лева, ръчен циркуляр, марка „Makita“, модел „HS7601 1200W“ на стойност 144.00 лева, нивелир марка „Торсон“, модел „АТ-В4 А“ на стойност 330.00 лева. Изнесъл вещите през портала, като ги подавал на подсъдимия И., който ги качвал в багажника на таксиметровия автомобил.

След като качили вещите, подсъдимият и другият мъж се качили в таксиметровия автомобил и казали на свид. Т. да ги закара на мястото, откъдето преди това ги бил взел, в кв. „**”.

След като ги оставил на същия адрес, свид. Т. видял, че след като свалили вещите от багажника, ги натоварили в друга кола „БМВ”, а за една от вещите – измервателния уред /нивелира/ подсъдимият, който се представил с името „Дани”, казал на другия мъж с маската да внимава с него, за да не го счупи и да си го отнесе в къщи.

Докато подс. И. и другият мъж, който бил с него, сваляли инстP.тите от таксиметровия автомобил, ги видял свидетелят Б. Г., който бил на гости на снаха си на адрес: кв. „***”. Наематели на снаха му били именно подсъдимият И., който свид. Г. познавал с малко име Добри и другият мъж, който свид. Г. знаел с малко име П.. Свид. Г. чул след това как подс. И. и П. разговарят за вещите, и че търсят начин да ги продадат на зложни къщи.

На следващия ден, когато отишъл на работа на строителния обект, свид. Ф. Х. видял, че липсват строителния инстP.ти от фургона, поради което бил подаден сигнал за извършената кражба.

Във връзка с подадения сигнал, на 14.06.2021г. бил извършен оглед на строителния обект и конкретно на разположените в него два броя фургона, един от които бил фургонът, от който били отнети вещите. Този фургон бил заварен с отворена врата, като в ключалката на вратата, бил оставен ключа, с който била отключена.

На 14.06.2021г. с протокол за доброволно предаване на разследващите органи бил предаден 1бр. СД-носител, съдържащ запис от камера от 13.06.2021г., наооаща се фасадата на сграда, намираща се на адрес: село Панчарево, ул. „**”.

На 15.06.2021г. с протокол за доброволно предаване на разследващите органи били предоставени два броя СД-диска, съдържащи записи от камерите, разположени в близост до адреса, обитаван от подс. И..

Съгласно заключението на видео-техническата експертиза – Протокол № 144/2021г., изготвена от вещо лице Д. Х. и вещо лице Р. С., които са имали за обект на изследване, дисковете, приобщени в хода на разследването, съдържащи видеозаписи от камерите, разположени на сгради, наооащи се на процесния строителен обект и адреса, на който живеел към инкриминираната дата подс. И. – качеството на заснетите изображения дава представа за част от действията на лицата, но ракурса, отдалечеността и ниската резолюция на камерите, не позволява да бъдат отграничени както частни индивидуализиращи, така и по-голямата част от общите признаци на заснетите лица. Това дава основание за извода, че изследваните изображения са негодни за целите на идентификацията. Установи се идентичност във външността и облеклото на заснетите лица в трите оптични носители,

както и в описаните три предмета: синьо – зелена кутия /куфар/ с бял надпис, издължен предмет, наподобяващ тринога и уред с жълт корпус.

Съгласно заключението на СОЕ – стойността на инкриминираните вещи към датата на деянието е, както следва: водоструйка марка „Karcher“, модел „K4 FC1 car“ - 335.40 лева, ръчен циркуляр, марка „Makita“, модел „HS7601 1200W“ - 144.00 лева, нивелир марка „Torson“, модел „AT-B4 A“ - 330.00 лева.

Изложената фактическа обстановка се установява по ясен, категоричен и непротиворечив начин от събраните в хода на досъдебното производство доказателства и доказателствени средства, които подкрепят направеното самопризнание на подсъдимия, а именно: показанията на свидетеля В. Ц. /л. 12-13 от ДП/, показанията на свидетеля М. Т. /л. 17-18 от ДП, л. 19 от ДП и л. 118 от ДП/, показанията на свидетеля Б. Г. /л. 20 от ДП и л. 23 от ДП/, показанията на свидетеля Й. Спасев /л. 34 от ДП/, показанията на свидетеля А. П. /л. 35 от ДП, л. 138 от ДП и л. 178 от ДП/, показанията на свидетеля Фехти Х. /л. 49 от ДП/, заключение на видеотехническа експертиза /л. 62-75 от ДП/, заключение на СОЕ /л. 120-123 от ДП/, протокол за оглед на местопроизшествие /л. 10-11 от ДП/, удостоверение от ТР /л. 14 от ДП/, протоколи за доброволно предаване и приобщените с тях СД-носители и документи, касаещи собствеността на инкриминираните вещи /л. 15 от ДП, л. 16 от ДП, л. 36-48 от ДП, л. 50-52 от ДП/, протоколи за разпознаване /л. 25-33 от ДП/, справка за съдимост на подсъдимия /л. 25-32 от съд.дело/, справка от ГДИН /л. 34 от съд.дело/.

Съдът постави в основата на фактическите си изводи показанията на свидетеля М. Т., който е пряк очевидец на извършеното деяние. Същият се явява и трето незаинтересовано от изхода на делото лице. Показанията му съдържат недвусмислена и логична информация относно релевантните по делото факти, а именно: дата, часови интервал, място на извършване на деянието, участието на подс. И. в извършването му /авторството на деянието/, както и конкретния действия, извършени от него за отнемане на инкриминираните вещи, в това число използването на техническо средство – ключ при отключване на вратата на фургона, в който са се намирали отнетите вещи, и използването на лек автомобил, управляван от свидетеля за отдалечаване на извършителите след установяване на трайно владение над отнетите вещи, от местопроизшествието. Установява се разбира се и фактът на участие на трето лице в извършване на кражбата, а именно мъжът, който е бил с маска, и който е отишъл да отвори фургона с ключа и е извадил вещите от него. Това, разбира се, би могло да обоснове извод за наличие на съизвършителство. Тези изводи, обаче, по никакъв начин не рефлектират върху крайния изход на делото касателно подсъдимия И., доколкото безспорно се установява участието му именно като извършител - същият е взел решение да отнеме вещите; знаел къде се намира ключа и е поискал потвърждение и от придружаващия го мъж, че знае къде е ключа; казал му е да отиде да вземе вещите, за които безспорно се установява, че са чужди; след като другият мъж е отключил вратата и е изнесъл инкриминираните вещи от фургона, подсъдимият ги е поемал от него и ги е натоварил в таксиметровия автомобил. Т.е., налице е участие на подсъдимия в извършване на кражбата именно в качеството му на извършител, а не друго качество.

В тази насока съдът също ще посочи и следното:

Обстоятелството, че не лично подсъдимият, а другият мъж, който го е придружавал, е отключил вратата на фургона по никакъв начин не рефлектира върху отговорността на подсъдимия. Това е така, тъй като, както беше посочено по-горе подсъдимият не само е знаел къде е ключа, но и изрично е попитал другия мъж дали знае къде е и му е казал да отиде и да вземе вещите от фургона, като подсъдимият е участвал в изнасянето им от него и качването им в МПС. В случая именно отправената от подсъдимия към другия мъж реплика, че знае къде е ключа, сочи, че и самият И. е съзнавал необходимостта от предстоящото използване на ключа за осъществяване на кражбата.

Показанията на свид. Т., макар и частично, намират подкрепа и в твърденията на свид.

Б. Г**, като и двамата свидетели пресъздават едни и същи сведения относно пренасянето на инкриминираните вещи след кражбата от таксиметровия автомобил в друг автомобил марка**което е станало именно пред адреса, на който подс. И. е живеел под наем при снахата на свидетеля **. Нещо повече, от значение е и обстоятелството, че именно подсъдимият отново е участвал при пренасянето на вещите от таксиметровия автомобил в друго МПС.

В подкрепа на твърденията на свидетеля Т. и ** са е показанията на свидетеля Й. ** който е гледал записите от камерите, поставени върху сграда, находяща се на адреса на местопроизшествието.

В подкрепа на показанията на свидетеля Т. и Б. Ганев е и заключението на видеотехническата експертиза, съгласно която - качеството на заснетите изображения дава представа за част от действията на лицата, като е установена идентичност във външността и облеклото на заснетите лица в трите оптични носители, както и в описаните три предмета: синьо – зелена кутия /куфар/ с бял надпис, издължен предмет, наподобяващ тринога и уред с жълт корпус.

Съдът кредитира и показанията на свид. А. П. и свид. Фехти Х., които са служители на фирма „В.“ ЕООД /собственик на вещите/ и съдържат еднопосочни сведения относно вида, модела и броя на отнетите вещи, както и относно датата, времето и мястото на извършване на деянието и собственика на отнетите вещи и съответно служителя на фирмата, под чието владение са се намирали същите към момента на отнемането им /свид. Х./.

Съдът кредитира и приобщената по делото СОЕ, която дава пълни и обосновани отговори относно пазарната стойност на отнетите вещи към датата на деянието.

СРС кредитира и приобщените по делото СД-носители, които съдържат видеозаписи от местопроизшествието и мястото, където са били разтоварени отнетите вещи. Тези веществени доказателства са били предмет на изследване на видеотехническата експертиза, и допринасят за разкриване на обективната истина, тъй като съдържат информация относно релевантните по делото обстоятелства, свързани с конкретните действия на подсъдимия.

В подкрепа на гласните доказателствени средства са и писмените такива, които съдът кредитира изцяло. Така, от протокола за оглед, извършен след извършване на деянието, на местопроизшествието, се установява, че ключът, с който е бил отворен фургона, където са се намирали вещите, е установен на самата врата /в ключалката/, а вратата е била отворена. Това води до извод, че за отнемане на кражбата е било използвано техническо средство.

Съдът кредитира и приобщените по делото два броя протоколи за разпознаване, при които следствени действия свид. Г. и свид. Т. разпознават в лицето на подсъдимия извършителя на деянието. Това процесуално следствено действие е извършено съгласно правилата на НПК, поради което съдът не намери основание да дискредитира протоколите за разпознаване.

СРС кредитира и протоколите за доброволно предаване, чрез които по делото са приобщени СД-носителите, съдържащи релевантни записи на действията на подсъдимия.

Съдът кредитира и приобщените по делото като писмени доказателства документи, касаещи собствеността на процесните вещи в лицето на „В.“ ЕООД /л.37-52 от ДП/.

Изводи относно съдебното минало на подсъдимия и предходните му осъждания, съдът направи на база справката му за съдимост.

От справката на ГДИН този състав направи изводи относно периода, в който подсъдимият е търпял наказания лишаване от свобода, включително последния период, в който е сторено това.

Що се отнася до показанията на свидетеля П. Д. /л. 79 от ДП/ съдът не кредитира същите, тъй като не съдържат сведения относно релевантните по делото факти.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

С действията си подс. Д. И. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 1 и пр. 2, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, б. „а“ от НК.

От обективна страна – подсъдимият Д. И. на посочените в обвинителния акт дата, място и час е отнел от владението на свидетеля Ф. Х. инкриминираните вещи, подробно посочени по-горе, на обща стойност 809,40 лева, без негово съгласие, като вещите са били собственост на „В.“ ЕООД.

Безспорно, за да отнеме вещите, подсъдимият е използвал техническо средство – ключ, с който е била отключена вратата на фургона, в който са се намирали вещите, както и е използвал МПС, доколкото след отнемане на вещите, подсъдимият е използвал таксиметров автомобил, за да се отдалечи от местопрестъплението заедно с тях. Безспорно е предвид вида, обема и броя на вещите, че подсъдимият е нямал обективна възможност да ги пренесе сам, именно поради което и за установяване на трайната си фактическа власт върху тях и отдалечаване от местопрестъплението е използвал такси.

Относно вида и собствеността на отнетите вещи, както и относно авторството на деянието бяха изложени подробни мотиви по-горе при доказателствения анализ на съда, поради което преповтарянето им не е необходимо и на настоящия етап.

Безспорно е по делото, че подс. И. е установил фактическа власт върху инкриминираните вещи, след което се е отдалечил заедно с тях от местопрестъплението, използвайки МПС.

Не е било налице и съгласие от страна на собственика на вещите и лицето, в чието владение са се намирали към него момент.

По отношение подс. И., с оглед приложената по делото справка за съдимост, по безспорен начин се установява, че същият е осъждан многократно основно за престъпления против собствеността, между които: с Определение на СРС, НО, 6-ти състав от 28.01.2015 год., влязло в законна сила на 13.02.2015г. по НЧД № 22124/2014 год., с което е определено едно общо най- тежко наказание четири години лишаване от свобода, при първоначален строг режим на изтърпяване, в затвор, измежду наказанията, наложени по НОХД № 1/2011г. на Районен съд гр. Айтос /касателно престъпление по чл. 297, ал. 1 НК/ и НОХД № 7439/2011 год. На СРС, 111 състав /касателно престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК/, което общо наказание на основание чл. 24, ал. 1 от НК е увеличено с една втора, като е определено едно общо най- тежко наказание шест години лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим – затвор.

Това обстоятелство обуславя по-тежката квалификация на деянието като такова, извършено при условията на опасен рецидив по смисъла на чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК. Това е така, тъй като престъпното деяние по настоящото наказателно производство е извършено след като подсъдимият е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е отложено по реда на чл. 66 от НК.

От субективната страна деянието е извършено при форма на вина пряк умишъл. Настоящият съдебен състав след преценка на субективното отношение на дееца към деянието и неговите общественоопасни последици, въз основа на фактите от обективна страна, намира, че деецът е съзнавал общественоопасния характер на деянието, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и е целял тяхното настъпване.

Подсъдимият е съзнавал, че за улесняване на отнемането на вещите е използвал техническо средство – ключ, както и, че е използвал МПС, за да се отдалечи от местопрестъплението и да установи фактическа власт върху вещите. Съзнавал е, че отнема чуждите движими вещи с цел да ги свои, като пряко е желал именно този престъпен

резултат. Съзнавал е разбира се и факта, че вещите са чужда собственост, както и че няма съгласие на собствениците, респективно на лицето, което ги е владяло, за да установи фактическа власт върху тях, но въпреки това е преустановил владението им и е установил свое такова, с цел да ги свои.

Умисълът обхваща и квалификацията признак на деянието по чл. 196, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а” НК – опасен рецидив, доколкото подсъдимият е съзнавал, че извършва деянието, след като е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е отложено по реда на чл. 66 от НК.

Особената цел – вещите да бъдат свои се извежда от факта, че след като е установил фактическа власт върху тях, подсъдимият се е отдалечил от местопрестъплението.

По вида и размера на наказанието съдът намира следното:

За престъплението по чл. 196, ал. 1, т. 2 НК е предвидено наказание, „лишаване от свобода” за срок от три до петнадесет години.

Съдът отчете като отегчаващо отговорността обстоятелство тежкото съдебно минало на подсъдимия /като съобрази осъжданията, извън тези, които определят по-тежката квалификация по чл. 29 НК/, което определя последния като лице с трайно изградени престъпни навици, насочени преди всички против собствеността. В тежест на подсъдимия съдът отчете и факта, че деянието е осъществено при три отделни квалифициращи обстоятелства, а именно както чрез ползване на техническо средство, така и на МПС, а така също и при условията на рецидив. Това повишава самата обществена опасност на конкретното деяние.

Като смекчаващо отговорността обстоятелство съдът отчете стойността на отнетите вещи, която не е значителна и е малко над минималната работна заплата за страната към датата на инкриминираното деяние. МРЗ за 2021г. съгласно ПМС е 650 лева. В полза на подсъдимия съдът отчете и изминалия период от време от датата на деянието – 13.06.2021г. до датата на постановяване на присъдата – 21.02.2024г. /близо три години/.

Самопризнанието, направено от подсъдимия в конкретния случай не следва да бъде отчитано в негова полза, тъй като именно това условие предопределя прилагането на съкратена процедура по чл. 371, т. 2 НПК, в която законодателят изначално е предвидил по-облекчен режим на определяне на наказанието. В тази насока съдът съобрази факта, че това самопризнание е направено едва в хода на съдебното следствие и единствено и само с оглед желанието на подсъдимия производството по делото да протече при условията на Глава 27 НПК, като по никакъв начин не допринася за разкриване на обективната истина по делото, че да води и до допълнителното му отчитане в полза на подсъдимото лице.

Съдът не счита, че са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, нито е налице дори едно изключително по смисъла на чл. 55 НК, поради което изключи приложението на визираната норма. Ето защо, съдът определи наказанието на подсъдимия И. при условията на чл. 54 НК, като прецени, че предвиденият в закона минимум от три години лишаване от свобода ще изиграе своята превантивна и превъзпитателна роля и определи наказание в този размер.

Така определеното наказание от три години съдът намали с една трета /с една година/, съобразно правилото на чл. 58а, ал. 1 НК, като крайното наказание, което следва беше наложено и следва да търпи подсъдимия, е в размер на две години лишаване от свобода.

Този състав прие, че така наложеното наказание от две години лишаване от свобода следва да бъде изтърпяно при първоначален строг режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б” ЗИНЗС, тъй като последното наказание лишаване от свобода, което подс. И. е търпял преди да извърши настоящото деяние, е общо определеното по реда на чл. 25, вр. чл. 23 НК наказание лишаване от свобода в размер на шест години по НЧД № 22124/2014г. Същият е освободен на 27.01.2017г. на основание чл. 70 НК с остатък 4 месеца и 27 дни.

Към момента на извършване на деянието по настоящото дело – 13.06.2021г., не са били изтекли пет години от датата – 27.01.2017г., когато подсъдимият е бил освободен с изпитателен срок във връзка с изтърпяване на предходно наказание лишаване от свобода, което е било наложено ефективно.

Съдът прецени, че са налице условията на чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 НК за групиране и определяне на едно общо най-тежко наказание касателно наказанията лишаване от свобода, наложени по настоящото дело, както и по НОХД № 10114/2021г. по описа на СРС, 110 състав; НОХД № 9927/2021г. по описа на СРС, 112 състав; НОХД № 11145/2021г. по описа на СРС, 10 състав. Това е така, тъй като всяка от деянията по тези наказателни производства са извършени преди да е имало влязъл в сила съдебен акт по което и да е от тях.

С оглед на горното, съдът групира наказанията лишаване от свобода, наложени на И. по визираните по-горе дела и настоящото такова, като определи едно общо най-тежкото наказание в размер на четири години лишаване от свобода.

Съдът на основание чл. 24 НК увеличи така определеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от четири години, с една година, като общото наказание лишаване от свобода, което ще следва да търпи подсъдимия, е пет години лишаване от свобода. В тази насока съдът прецени, че в така обособената кумулативна група са включени общо четири наказания, като наказанието по НОХД № 10114/2021г. е определено при условията на чл. 23, ал. 1 НК и касае две отделни деяния, а наказанието по НОХД № 11145/2021г. касае престъпление, извършено при условията на чл. 26, ал. 1 НК. При това положение, ако не бъде приложен института на чл. 24 НК, в съзнанието на подсъдимия би останало чувството за безнаказаност, което ще рефлектира отрицателно и не би постигнало целите на наказанията, предвидени в чл. 36 НК.

Съдът прие, че така определеното общо най-тежко и увеличено наказание лишаване от свобода в размер на пет години следва да бъде изтърпяно при първоначален строг режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б” ЗИНЗС, тъй като последното наказание лишаване от свобода, което подс. И. е търпял, е общо определеното по реда на чл. 25, вр. чл. 23 НК наказание лишаване от свобода в размер на шест години, определено по НЧД № 22124/2014г. Същият е освободен на 27.01.2017г. на основание чл. 70 НК с остатък 4 месеца и 27 дни. Към момента на извършване на деянията по наказателните производства, включени в така обособената кумулативна група, не са били изтекли пет години от датата – 27.01.2017г., когато подсъдимият е бил освободен с изпитателен срок във връзка с изтърпяване на предходно наказание лишаване от свобода, което е било наложено и търпяно ефективно.

На основание чл. 59, ал. 2, вр. ал. 1 НК съдът приспадна от така определеното общо най-тежко и увеличено наказание лишаване от свобода за срок от пет години, времето, през което подсъдимият е бил задържан по реда на ЗМВР, с постановление на прокурор и по реда на НПК с мярка за неотклонение задържане под стража по някое от наказателните производства, включени в кумулативната група.

На основание чл. 25, ал. 2 НК съдът приспадна от така определеното общо най-тежко и увеличено наказание лишаване от свобода, вече изтърпяната част от наказанието лишаване от свобода, наложени по наказателните производства, включени в така обособената кумулативна група.

С оглед постановената присъда, на основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът възложи в тежест на подсъдимия да заплати по сметка на СДВР направените в хода на досъдебното производство в размер на 398,25 лева - заплатено възнаграждение на вещи лица.

Съдът постанови приобщените като веществени доказателства СД-носители да останат по делото, като същите бъдат унищожени след изтичане срока на съхранение на делото.

Така мотивиран съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: